

A kövezet akácvirágos,
holdfényben áll a sarki bolt.
S nem ismer rám a régi város,
a régi hold.

Kopott kövét a régi útnak
riasztó léptekkel verem.
S akácfalombok összesúgnak:
„Nem ismerem...”

Tárt ablakon az éjszakába
egy nóta száll, halk, mint az ősz.
S a dal és aki zongorázza,
nem ismerős.

Egy kertajtó kilincse moccan
és visszakoccan: „Idegen...”
S rá felbűg rég nem sírt jajokban
az idegem:

Holdas tetők, virághavas tér,
dalok, tüzek, csodák:
nem az enyém többé! – Ahasvér,
gyerünk tovább!

Kategória: Talált vers
Denumire autor: Áprily Lajos

Látó Szépirodalmi Folyóirat